



ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΕΙΠΝΟ (Λουκ. 14, 16-24)

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Ροδαυγή, στις 11/12/1994)

Πρόσκληση: Λέξη με βαθύ νόημα

Σε κάποιο χωριό, όταν επρόκειτο να κάνουν γάμο, έβαζαν οι γονείς σ' ένα δίσκο λουλούδια και γλυκίσματα και πήγαιναν από σπίτι σε σπίτι, παρακαλώντας τους ανθρώπους να πάρουν λουλούδια και γλυκίσματα και τους προσκαλούσαν, οι ίδιοι προσωπικά, να πάνε στη χαρά των παιδιών τους. Τι τιμή να προσκαλούν έναν άνθρωπο με αυτόν τον τρόπο! Τι ευγένεια που εξέφραζε η πρόσκληση! Αλλά και τι πόθο!

Ένας άνθρωπος σε καλεί με τόσο ευγενικό τρόπο. Τι υποχρέωση σου δημιουργεί; Όσο πιο πολύ σου δείχνει ότι σε τιμάει, σε αγαπάει, σε σέβεται, τόσο περισσότερο το εκτιμάς. Τόσο περισσότερο αισθάνεσαι υποχρεωμένος απέναντί του. Και μάλιστα, όταν στο πρόσωπο αυτό που σε καλεί, βλέπεις μία ιερότητα, βλέπεις ότι έχει για σένα κάποια ιδιαίτερη αξία. Δηλαδή όχι μόνο είναι συγγενής σου, αλλά είναι ένα πρόσωπο, που όλοι το σέβονται και το ευλαβούνται για τις αρετές του. Ή ακόμη το πρόσωπο αυτό να έχει και κάποιο μεγάλο αξίωμα να είναι Υπουργός, να είναι Βασιλιάς... Τι μεγάλη υποχρέωση που μας δημιουργεί!

Φανταστείτε τώρα, εκείνος που κάνει την πρόσκληση να είναι ο ίδιος ο Θεός! Όχι ένας βασιλιάς του κόσμου, αλλά «ο Βασιλεύς των βασιλευόντων και Κύριος των κυριευόντων, ο Πατέρας μας ο εν τοις ουρανοίς». Εκείνος από τον οποίον εξαρτάται και η επί γης αλλά και η αιώνια ζωή μας! Τι υποχρέωση και τι τιμή αποτελεί η πρόσκλησή του!

Ανεξήγητη η άρνησή σου

Μας λέγει το Ευαγγέλιο ότι ο Θεός κάνει «τους γάμους» του Υιού Του και μας καλεί με έναν εξαιρετικά επίσημο τρόπο.



Αλλά όταν άκουσαν την πρόσκληση εκείνοι, στους οποίους απευθύνθηκε, την έγγραψαν στα παλιά τους τα παπούτσια. Για σκεφτείτε, να πηγαίνει ένας πατέρας με γλυκίσματα και λουλούδια και να καλεί κάποιον και αυτός να τον περιφρονεί. Τι πίκρα! Τι λύπη! Και οι δικαιολογίες; «Αγρόν αγόρασα και θέλω να πάω να τον δω». Και ο άλλος: «ζεύγη βοών αγόρασα και πάω να δω, κάνουν καλά τη δουλειά τους στο όργωμα;». Και ο τρίτος: «γυναίκα έγημα και γι' αυτό δεν μπορώ να ρθω. Παντρεύτηκα και δεν μπορώ να ρθω».

Καλά ευλογημένε, θα φύγει το χωράφι; Τα βόδια αν τα δέσεις κάπου να βοσκήσουν μία ημέρα, θα αλλάξουν; Και η γυναίκα, που παντρεύτηκες θα πάψει να είναι η γυναίκα σου, άμα πας στο γάμο άλλου ανθρώπου; Πόσο φτηνές δικαιολογίες! Όταν τις σκεφτεί κανείς με το μέσα μυαλό και δεν αφήσει να περνάνε από τη σκέψη του χωρίς να τις αναλύει, το παράπονο και η πικρία εκατονταπλασιάζονται.

Λέει παρακάτω το Ευαγγέλιο: «η πικρία αυτή και η λύπη εκείνου που έκανε την πρόσκληση, επέδρασε επάνω του και τους αποστράφηκε τους ανθρώπους αυτούς». Και τι έκανε; Επειδή είχε εξουσία, διέταξε να τιμωρηθούν. Τους πέταξε «στο σκότος το εξώτερον, εκεί που είναι ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων». Αντί χαρά, λύπη. Αντί να έχουν χορούς και τραγούδια, τρίζουν τα δόντια τους και σκάνε από το κακό τους και από τη μεταμέλεια. Εκ των υστέρων όμως, τότε που είναι αργά και δεν υπάρχει πια διόρθωση. Γιατί, όταν ένας άνθρωπος θα πεταχτεί στο σκότος το εξώτερον, δεν υπάρχει περιθώριο για διόρθωση.

Προσέξτε παιδιά μου!

Γιατί μας είπε την παραβολή αυτή ο Χριστός; Για να μας πει: Μην αφήνετε τον εαυτό σας παιδιά μου αγαπημένα, που Εγώ κατέβηκα για σας από τον ουρανό στη γη, κάνει τέτοια λάθη. Μη λέτε αυτές τις άνοστες δικαιολογίες: «αγρόν αγόρασα, ζεύγη βοών αγόρασα, γυναίκα έγημα». Σκεφτείτε πιο σοβαρά, γιατί αυτά που σας λέγω, μιλάνε για την αληθινή ζωή.

Ποιός από μας όταν δει άνθρωπο, που δεν ζυγίζει τη ζωή πνευματικά, αλλά σκέφτεται μόνο: φαί, διασκέδαση, χρήμα, δεν απογοητεύεται; Και τι λέμε; «Αυτός δεν είναι άνθρωπος. Είναι παχύδερμο». Γιατί; Γιατί η ζωή μόνον τότε ομορφαίνει και γίνεται αληθινή ζωή, όταν είναι ζωή πνευματική. Όταν ο άνθρωπος έχει στραμμένα μάτια και καρδιά προς τα άνω και αγαπάει το καλό. Όταν έχει μία πνευματική επικοινωνία με τους άλλους ανθρώπους, και δεν ενεργεί με βάση το νόμο της ζούγκλας, την εκμετάλλευση, το στύψιμο του λεμονιού και το πέταμα της λεμονόκουπας, όπως βλέπει τον άνθρωπο ο



άνθρωπος-παχύδερμο.

Ήρθε, λοιπόν ο Κύριός μας, «στη γη να περπατήσει και να μας καλοκαρδίσει». Για να μας κάνει να έχουμε ανθρώπινη καρδιά. Και τι έκαμε; Έβαλε ολόκληρο τον κόσμο να μας φωνάζει. «Σήμερα Κυριακή!», μας φωνάζει η καμπάνα. Όταν την ακούμε, ποιόν σκεφτόμαστε; Τον παπά; Τον Θεό σκεφτόμαστε. Μας φωνάζει ο Θεός να πάμε να Τον χαιρετίσουμε στην εκκλησία και να μας δώσει, με το χέρι του παπά την ευλογία Του. Γιατί ο Χριστός είναι που ευλογεί. Και του Χριστού την ευλογία την έχουμε όλοι ανάγκη.

Μας μιλάει ακόμη με το λόγο Του. Μας μιλάει με το λόγο της μητέρας μας και του πατέρα μας, της γιαγιάς μας, μιας γριούλας, που γεμάτη αγάπη και καλοσύνη μας λέει δύο λόγια. Μας μιλάει με την ομορφιά της κτίσης. Μας μιλάει, μέσα από την καρδιά μας, με τη φωνή της συνειδήσεως: «Μη εκείνο, παιδί μου. Αυτό κάνε». Και με τόσους άλλους τρόπους.

Εμείς πρέπει να «καθαρίζουμε» πότε-πότε το αυτί μας, για να ακούμε. Να ακούμε τη φωνή του Θεού, γιατί η φωνή του Θεού είναι για μας ζωή και σωτηρία. Και αλλοίμονο στον άνθρωπο που περιφρονεί τη φωνή του Θεού, και δεν την ακούει.

Με πόσους τρόπους μας καλεί ο Θεός! Γιατί «ήλθε», όπως λέγει το Ευαγγέλιο, «ίνα ζωήν έχωσι και περισσόν έχωσι». Για να μας γεμίσει από αληθινή ζωή, από τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, που μας εξυψώνει και μας κάνει και εδώ να είμαστε Άγγελοι, όσοι ακούμε το Λόγο του Θεού, και στον ουρανό να γίνουμε τρισευτυχισμένοι.

Ας έλθουμε, όμως τώρα, στο τι κάνουμε εμείς.

- Ε, πάμε στην εκκλησία;
- Γιατί να πάμε;
- Για την ψυχή μας!
- Η ψυχή θέλει ψίχαλα. Η κοιλιά είναι που θέλει κάθε ημέρα κομμάτια. Και για να βγάλω τα κομμάτια, πρέπει να πάω να δουλέψω. Άσε την εκκλησία.

Και «αγρόν ηγόρασα και πάω να τον δω».

- Εγώ έχω το μαγαζάκι μου.
- Μα την Κυριακή είναι κλειστό το μαγαζάκι.
- Θέλω να φτιάξω τα χαρτιά μου.



Και δεν πάει στην εκκλησία, για να φτιάξει τα χαρτιά.

Και ο άλλος λέγει:

- Δουλεύω έξι μέρες. Η Κυριακή είναι αργία. Λοιπόν, βγαίνω το βραδάκι και διασκεδάζω μέχρι το πρωί και μετά κοιμάμαι.

Πώς διασκεδάζει; Σαρκικά διασκεδάζει.

Πόσα άλλα παραδείγματα, θα μπορούσαμε να πούμε! Αλλά, ρωτάμε: Είναι δυνατόν να είναι σοβαρές οι δικαιολογίες αυτές;

Στέκουν; Σαν τι στέκουν; Σαν καταφρόνηση, σαν περιφρόνηση.

Ερώτημα: Είναι δυνατόν, ποτέ, άνθρωπος που καταφρονεί το Θεό, να έχει την ευλογία του Θεού; Ποιά είναι η σωστή τοποθέτηση, απέναντι του Θεού; Η αγάπη εξ' όλης ψυχής. Ο ζήλος να κάνουμε το θέλημά Του, με όλες μας τις δυνάμεις.

Δεν μπορούμε να το κάνουμε; Τότε η ταπείνωση είναι η μόνη σωστή τοποθέτηση.

Να λέμε: «Θεέ μου, είμαι αδύνατος άνθρωπος. Συγχώρεσέ με και ελέησέ με! Δώσε μου τη δύναμη. Έρχομαι κοντά Σου, σαν τον άσωτο υιό. Έρχομαι κοντά Σου, σαν το ληστή απάνω στο σταυρό, που σου είπε: «Μνήσθητί μου Κύριε. Ληστής είμαι, παλιάνθρωπος υπήρξα στη ζωή μου. Μνήσθητί μου».

Όταν όμως δείχνουμε ότι Τον περιφρονούμε και το θέλημά Του το έχουμε για τα σκουπίδια, είναι δυνατό, να έχουμε ευλογία, χάρη, αγιασμό;

Ακούσαμε: «Μας καλεί ο Χριστός στο γάμο Του».

Γάμος, εννοείται η ένωση του Χριστού με την ψυχή μας. Η ένωση η δική μας με το Χριστό. Πού γίνεται αυτό το πράγμα; Στη Θεία Κοινωνία. Είπε ο Χριστός: «ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα, εν εμοί μένει καγώ εν αυτώ». Όποιος τρώει το σώμα μου και πίνει το αίμα μου, μένει σε μένα και εγώ σ' αυτόν. Ενώνεται με μένα, όπως ενώνονται δύο άνθρωποι όταν παντρεύονται, εις σάρκα μία και γίνονται ένας.

Αλλά πιο πάνω από την ένωση που κάνει ο γάμος με την ευλογία του Θεού σε δυό ανθρώπους, είναι η ένωση που γίνεται μεταξύ Χριστού και ψυχής, όταν ο άνθρωπος παίρνει το Σώμα και το Αίμα του Χριστού.

Αυτή τη στιγμή, είμαστε καλεσμένοι στο γάμο του Χριστού, γιατί γίνεται η Θεία Λειτουργία και μετά θα πούμε: «Μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης



προσέλθετε να ενωθείτε με το Χριστό». Θα πάρετε το Χριστό.

Πώς πρέπει να πάμε; Μήπως λέγοντας: «Αγρόν ηγόρασα, γυναίκα έγημα, βόδια αγόρασα, δουλειές έχω;»

Ας ευχηθούμε τη ζωή που έφερε ο Χριστός και μας την προσφέρει, να τη δεχτούμε, να τη βάλουμε μέσα μας και να την κρατήσουμε. Αμήν!